

Desglaç

L'aire sorprèn la nit, el seu paisatge:
un vent sentimental, escrit a mà,
s'avança al borri sol de braços rectes
que s'han omplert de lletres sense veu, mudes,
perennes sols als llavis després dels salms,
de la saliva.

Només mentre dormies t'he escrit, suau,¹
sobre la pell els dits, que no existim,
que dies com avui, de vent espès
i tebi com un cos, són un record
que no va ocórrer mai. Que la certesa
és l'ara dels covards, que el son profund
només arriba tard, quan ja no és prou;
que no vam viure mai al paradís.

1. Elles t'escriuran, tèbies, suaus,
calor sobre la pell, que no existim,
que dies com avui, de vent espès
i tebi com un cos són un detall
que no va ocórrer mai, que ser feliç
és només un instant. Per al record.

Et sé l'amor com un boxejador
entre la boira.   Mai fracassem, és cert,
perquè les coses   tenen el gust dissolt,
perquè t'estime   té l'alè divers, groc,
acolorit   com si no fos dolor
també.
Fins al dolor   et vull, ho reconec.
És per això   que res depèn de mi,
que vinc aquí,   que parle i que no hi ets
perquè dels mots   ets el significat
i la grafia.²

2. No digues el nom i la bellesa.
Només el nom cal, no l'evidència.

Gàrum

Hem heretat, macerar vísceres. mentre fermenta som animals, el cos ferit, Tirem pel dret.	dels romans, el gust per En això som, vivim, per dins la nostra essència: ens agrada olorar-nos buscar per on fer sang. De l'esperit, la carn.
I de la carn, només budell i sexe.	

Ells, són això. L'instant, desig Només som ara.	Tu i jo és diferent: que no fermenta mai. Després, no en parlarem. ³
---	---

3. [...] com algú que troba una paraula a terra
i la pren i en té cura i la renta i la pentina
i és terrible en créixer boca enfora.
Com abraçar la sang i aquesta absència.

Al got, m'abocaves whisky amb glaçons.
No era important la marca ni l'espera.
Vaig remenar els minuts dintre el gel;
no sonaren tambors ni precipicis.
La llum fonia els ulls com si nevara.
Va quedar el vas a sobre la taula
sense cap glop, complet fins al desglaç.⁴

4. Perquè l'anècdota és, també, essència,
així com una taca de llum és
la llum, i la conforma i l'acaronar
com un amor és qualsevol amor
absolut, únic i cada vegada,
ja se sap, nou.

A la piscina dels somnis, la llum
s'espanta de la llum i del misteri
del cos que la captura amb cercles d'aire:
a cada esclat les perles es desfan
per a deixar el no-res de l'essència:
de tu a mi, els besos que ens confonen.